

Stracený mobil

„Copak to tady leží?“ brumlá si pro sebe Kuba a shýbne se pro placatou věcičku.

„No ne, to je mobil!“ nechce věřit svým očím a se zatajeným dechem ho zvedne ze země. „Úplně nový model. Ten je tisíckrát lepší než ten můj.“ Kuba je celý bez sebe, jaké štěstí ho dnes potkalo. Nese si mobil domů a dvě hodiny si na něm hraje. „To je paráda, je tady tolik úžasných her. Júúú, a tuhle jsem ještě nehrál!“

Kubík je úplně zabraný do hry a tak si ani nevšimne, že v pokojíčku není sám. Navštívila ho Mušlenka a chystá se mu něco důležitého povědět. Jenže vůbec není snadné Kubíka od mobilu odtrhnout. Kuba nevnímá její slova ani volání, dokonce si nevšimne, když ho pošimrá na palci levé nohy.



„Ach, ty mobily, to je strašná věc!“ posteskuje si Mušlenka a kroutí hlavou nad tím, kolik toho dětem pak v životě uniká. Napadne ji, že posvítí Kubovi do očí, snad to pomůže. Kubík trochu zamžourá a chce zatáhnout žaluzie. Myslí si totiž, že mu do očí svítí sluníčko. Jenže venku je pod mrakem. Nejdřív nechápavě kroutí hlavou, ale pak si všimne malinkaté víly, která stojí u jeho nohou. V ruce drží baterku a svítí přímo na něj.

„Nechej toho! Nevidíš, že si hraju?“ osopí se nazlobeně Kuba. Pak mu ale začne vrtat hlavou, kdo to je. Takovou malou panenku ještě nikdy neviděl. Odloží na chvíli mobil a zeptá se: „Kdo vlastně jsi?“

„Mé jméno je Mušlenka. Jsem víla a pomáhám všem, kteří to potřebují.“ „Ale já tvoji pomoc nepotřebuji,“ vyhrkne hned Kubík. Pak ho ale napadne: „Možná bys mi mohla poradit, jak v této hře nasbírat co nejvíce bodů.“

„To je tvůj mobil?“ dotazuje se Mušlenka. „Jasně, že je můj. Našel jsem ho dnes po obědě před školou,“ odpoví Kubík. „Já mám pro tebe mnohem lepší zábavu,“ řekne Mušlenka. „Chtěla jsem tě vzít na dobrodružnou výpravu do jeskyně.“